

Toen mijn vader mij op die dag in elke uit bed riep me de woorden: „Er uit, er is oorlog: was ik negen jaar oud. Ik woonde met mijn ouders en zusje in een boeren huisje aan de Kinaberlaan te Hellen doorn. 't Was daar heerlijk wonen zo onder aan de berg en alle dagen trokken wij na schooltijd het bos in om te spelen. Van de oorlog merkten we de eerste tijd niet veel. Er marcheerde wel eens een groep (luud ringende) Duitsers door de straat, je zag wel soms de overvalwagens gaan en wist ook wel waar die naar toe gingen. Dat ze onderduikers meenamen wist je ook wel maar het dreng niet tot mij, als kind, door waar ze re heenbrachten. Op school moest je op Duits bevel hun taal leren, maar daar de meesters dat zo veel mogelijk saboteerde hebben we er weinig van opgestoken!

Tas op het einde van de oorlog, op een war me rennige voorjaarsdag stond ik voor het eerst oog in oog met de Duitsers. Zij stonden bij ons voor het huis om de waterput en vroegen om water. Mijn moeder putte een grote emmer vol helder fris water en gaf het aan hen. Zij waren op de vlucht en hadden erge dorst. Wat ragen ze er uit! Grauw en grijs, geburster lippen, en van hun trotse houding was niets meer over, h Was weertier toen en moest eigenlijk blij zijn dat ze er ^{havelous} zo uit zagen. Maar toch, er bekroop mij een vaag gevoel van medelijden, het waren mensen in nood, dat ken je zo wel zien. ^{Na een ploegje groep} ^{een ongeorganiseerd groepje op weg naar hun land} ^{my versien} Nu, ^{veel jaren later} vijftien ^{veel jaren later} jaar later, zie ik nog dat groepje om de put staan, mijn moeder er rustig tussen in. Of deze Duitsers oud of jong waren, heb ik niet opgemerkt, maar ze wisten wel dat voor hen de oorlog bijna voor by was. Zij verhoorden de oorlog!

Voor hen was de droom voorbij
Van het grote duitske rijk was
niets over

Tenny Krommerdijk kosters
A Kuypers tr 4
Wierden